

๒๑

อ ย่ า ก ่ อ เ ว ร อี ก เล ย

บุคคลใดละบาปที่ตนทำไว้แล้วด้วยกุศล
บุคคลนั้นย่อมยังโลกนี้ให้สว่าง
เหมือนดวงจันทร์ที่พ้นแล้วจากเมฆหมอก

อย่าก่อเวรอีกเลย

๒๓๘

ช่วงเวลานี้เป็นเวลาที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง เพราะเราจะได้ประพาสปฏิบัติธรรมตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นลัทธิธรรมนำพาชีวิตให้เข้าถึงความสุข หลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งมวล ปัจจุบันนี้มนุษย์ส่วนใหญ่ยังไม่รู้ว่าเกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิต เมื่อไม่ได้ฟังธรรมของพระพุทธองค์ ชีวิตจึงต้องเวียนวนอยู่ในกระแสแห่งความทุกข์ระทม เหมือนนาวาที่หลงทิศทางอยู่ในท่ามกลางมหาสมุทร แต่เมื่อได้ฟังพระสัทธรรม จึงเข้าใจความเป็นจริงของชีวิต แล้วมุ่งแสวงหาสาระอันแท้จริงเพื่อให้บรรลุเป้าหมายสูงสุดคือพระนิพพาน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย คาถาธรรมบท ว่า

“ยสฺส ปาปํ กตํ กมฺมํ

กุสเลน ปิยิตฺติ

โส อิมํ โลกํ ปภาเสติ

อพฺภา มุตฺโตว จนฺตฺติมา

บุคคลใดละบาปที่ตนทำไว้แล้วด้วยกุศล บุคคลนั้นย่อมยังโลกนี้ให้สว่าง เหมือนดวงจันทร์ที่พ้นแล้วจากเมฆหมอก”

ผู้ใดทำบาปกรรมไว้ แล้วเกิดความละอายเห็นโทษ เห็นภัยที่จะเกิดขึ้น จึงกลับมาทำความดี ละเว้นจากความชั่ว เลิกเบียดเบียน ไม่อาฆาตพยาบาทใคร ตั้งใจรักษาศีล อบรม

อย่าก่อเวรอีกเลย

๒๓๕

จิตใจให้ผ่องแผ้ว ทำใจให้ใสจนกระทั่งเข้าถึงพระรัตนตรัย
ย่อมได้รับความสุขในปัจจุบันชาตินี้ ด้วยอำนาจของพระรัตนตรัย
ซึ่งทำให้จิตใจสว่างไสว ขจัดความมืดหมองในชีวิต ไม่ว่าจะเกิด
เคราะห์กรรมอะไรก็ตาม ใจของผู้นั้นก็ยังมีความสุขอยู่เหนือ
ความทุกข์ทั้งมวล เหมือนพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญที่พ้นจาก
เมฆหมอกแล้ว ทำให้อากาศสว่างไสวฉฉนั้น

*ดังเรื่องของนางทาสีคนหนึ่ง ที่เคยทำกรรมไว้ใน
กาลก่อน นางเป็นคนรับใช้ของพราหมณ์ตระกูลหนึ่ง ต่อมา
พราหมณ์รับลูกสะใภ้เข้ามาอยู่ในบ้าน ลูกสะใภ้เป็นคนมีนิสัย
มักโกรธ ตอนแรกก็ยังดีอยู่ ครั้นนานวันเข้า จึงเริ่มแสดงนิสัย
มักโกรธออกมา โดยชอบทุบตีว่าคนรับใช้อยู่เสมอ ในบรรดา
คนรับใช้ทั้งหมด นางจะกลั่นแกล้งคนรับใช้ที่ชื่อ รัชชุมาลา
มากที่สุด เหมือนกับเคยผูกอาฆาตกันมาแต่ชาติปางก่อน
ลูกสะใภ้มักแสดงความโกรธกับคนรับใช้อย่างไม่มีเหตุผลเสมอ

วันหนึ่ง ลูกสะใภ้ณีโกรธนางรัชชุมาลาขึ้นมา จึงจิก
ผมนางลากมาตบตีอย่างเต็มกำลังรุนแรง ทั้งยังเอาไม้เอาก้อนอิฐ
ก้อนดินขว้างปานางอย่างไม่ปราณี กลั่นแกล้งทรมานจนหน้าใจ

อย่าก่อเวรอีกเลย

๒๔๐

จนเหนื่อยแล้วจึงปล่อยนางไป แล้วก็ลงโทษนางเช่นนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก

นางรัชชুমालาได้รับความเจ็บปวดทุกข์ทรมานมากนักน้อยใจในโชควาสนาของตน ที่ต้องเกิดเป็นคนรับใช้ให้เขารังแกข่มเหง แต่ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรจึงจะหลุดพ้นจากเงื้อมมือของเจ้านายใจร้าย นางจึงเกิดความคิดขึ้นว่า เวลานายลงโทษจะจึกผมแล้วทุบตี ดังนั้นเราควรจะโกนผมทิ้งเสีย นายจะได้ไม่ต้องจึกหัวเราอีกต่อไป

นางตรงไปที่ศาลา อาบน้ำโกนผมเสียเกลี้ยงเกลา เมื่อนายสาวเห็นเข้า ยิ่งเพิ่มความโกรธมากขึ้นไปอีก สั่งให้คนเอาเชือกมารัดศีรษะนาง แล้วจับปลายเชือกผูกมาตบตีอีก บังคับไม่ให้แก้เชือกออก ปล่อยให้รัดศีรษะแน่นอยู่อย่างนั้น เมื่อนายสาวเกิดความโกรธขึ้นมาครั้งใด ก็จับปลายเชือกผูกถูกระชากนางมาตบตีอย่างไม่มีปราณี นางจึงได้ชื่อว่า รัชชุมาลา แปลว่า ผู้มีเชือกเป็นพวงมาลัย

วันหนึ่ง พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรวจดูหมู่สัตว์ในเวลาใกล้รุ่ง ได้เห็นอุปนิสัยของนางรัชชุมาลาว่าจะได้บรรลุนิพพานเป็นพระโสดาบัน พระองค์จึงเสด็จไปโปรด ประทับนั่งที่โคนต้นไม้ต้นหนึ่ง แล้วทรงเปล่งฉัพพรรณรังสีสว่างไสวอยู่ทั่วบริเวณ

อย่าก่อเวรอีกเลย

๒๔๑

นางรัชชุมาลาซึ่งได้รับความชอกช้ำจากการเบียดเบียนของ
นายสาวอยู่ทุกๆ วัน คิดอย่างน้อยใจว่า จะมีประโยชน์อะไรกับ
การมีชีวิตอยู่ให้เขาทุบตี สู้ไปตายเสียดีกว่า ชาตินี้จะได้หมดกรรม
เสียที นางจึงถือหม้อน้ำลงจากบ้าน ทำเหมือนจะไปตักน้ำ พอไป
ในระหว่างทางก็ผูกเชือกเข้ากับกิ่งไม้ ตั้งใจจะแขวนคอตาย
เพื่อให้พ้นทุกข์

ขณะนั้นเองนางเหลือบไปเห็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ประทับนั่งอยู่ใต้โคนต้นไม้ไผ่ใหญ่ ทันทีที่เห็นพระรูปโฉมอันงดงาม
ของพระองค์ที่ประเสริฐกว่ามนุษย์ และเทวดาทั้งหลาย นางจึง
เกิดความปิติ และเกิดความเคารพเลื่อมใสในพระพุทธองค์
อย่างไม่มีประมาณ มีความปรารถนาจะฟังธรรม พระสัมมา-
สัมพุทธเจ้าทรงรู้วาระจิตของนาง จึงตรัสเรียกนางมา แล้วได้
แสดงธรรมอันไพเราะประดุจเสียงของท้าวมหาพรหม ทำให้
นางดื่มด่ำในรสพระธรรม เมื่อจบพระธรรมเทศนา นางได้บรรลุ-
ธรรมเป็นพระโสดาบัน ผู้มีความมั่นคงในพระรัตนตรัย ไม่อาจที่
ใครๆ จะทำร้ายได้ เมื่อนางกลับถึงบ้าน พราหมณ์เห็นนางมีใบหน้า
ผิวพรรณวรรณะผ่องใส เปลี่ยนไปเป็นคนละคน จึงถามนางว่า
ไปทำอะไรมา

นางได้เล่าเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้น พราหมณ์เกิด
ความยินดีอนุโมทนา จึงเรียกลูกสะใภ้มา แล้วกำชับว่า “ต่อไปนี้

อย่าก่อเวรอีกเลย

๒๔๒

อย่าได้ทำร้ายนางรัชชুমาลาอีก มิฉะนั้นจะมีโทษ และให้ปฏิบัติ
ต่อนางเป็นอย่างดี” จากนั้นพราหมณ์รีบไปเฝ้าพระบรมศาสดา
กราบทูลอาราธนาให้พระองค์เสด็จไปยังบ้านของตนเพื่อรับ
บิณฑบาต

พราหมณ์ถวายภัตตาหารอันประณีตแด่พระบรมศาสดา
เมื่อเสร็จภัตกิจ พระองค์ทรงอนุโมทนา และได้ตรัสเล่าบุพกรรม
ของนางรัชชุมาลากับลูกสะใภ้ของพราหมณ์ว่า “เมื่อครั้ง
สมัยพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า ลูกสะใภ้ได้เกิดเป็นคนรับใช้
ส่วนนางรัชชุมาลาเกิดเป็นนาย และได้รังแกคนรับใช้อย่างไร้
ความเมตตาปราณี จนคนรับใช้ได้รับความเจ็บปวด และเหน็ด-
หน่ายต่อการกระทำนั้น จึงได้เร่งทำบุญกุศลแด่พระภิกษุสงฆ์
แล้วตั้งความปรารถนาว่า ในอนาคตกาลขอให้ได้เกิดมาเป็น
นายบ้าง ด้วยผลบุญนั้นนางจึงมาเกิดเป็นลูกสะใภ้ และได้เป็น
นายของนางรัชชุมาลา ทำให้นางรัชชุมาลาต้องถูกทำร้าย
เพราะได้ผูกอาฆาตกันไว้”

พระองค์ทรงให้ทั้งสองเลิกจองเวรกัน และแสดง
พระธรรมเทศนาโดยสมควรแก่มหาชน ทุกคนต่างมีใจผ่องแผ้ว
รำเริงอาภายในธรรม ได้เข้าถึงไตรสรณคมน์ พวกท่านประกาศ
ตนเป็นพุทธมามกะ ส่วนพราหมณ์รู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณของ
นางรัชชุมาลาที่เป็นเหตุให้ตนเสื่อมใสในพระรัตนตรัย จึงตอบ-

อย่าก่อเวรอีกเลย

๒๔๓

แทนบุญคุณนางด้วยการแต่งตั้งให้เป็นธิดาคนโปรด และได้ให้การอุปการะนาง ทำให้นางมีความสุขไปจนตลอดชีวิต ส่วนลูกสะใภ้ก็เกิดความเมตตาในตัวนาง และเลิกจองเวรกันตั้งแต่นั้นมา

จากเรื่องนี้ ทำให้ได้ข้อคิดว่า เวรกรรมอย่าไปก่อกัน มีแต่จะให้โทษทั้งสองฝ่าย เราควรให้อภัยกัน ให้ความรักความเมตตาปรารถนาดีต่อกัน แล้วเราจะได้รับความสุข อย่าได้ไปประมาทพลาดพลั้งทำบาปกรรมแม้แต่น้อย เพราะไม่คุ้มกับการที่เราจะต้องมาชดใช้กรรม กรรมบางอย่างพลาดชนิดเดียว แต่ให้ผลเดือดร้อนไปนับภพนับชาติไม่ถ้วน ไม่มีใครหนีบาปกรรมพ้น ใครทำกรรมใดไว้ ย่อมได้รับผลของกรรมนั้น

ดังนั้น บางครั้งที่เราเจออุปสรรค อย่าท้อแท้หรือน้อยเนื้อต่ำใจ บางทีอาจถูกกลั่นแกล้งหรือขัดขวางในการทำความดี ก็อย่าได้หวั่นไหว ให้รีบทำความดียิ่งๆ ขึ้นไป ไม่ว่าอุปสรรคในชีวิตจะหนักหนาสาหัสแค่ไหน อย่าไปคิดสั้นเพื่อหนีความทุกข์ มันไม่พ้นหรอก เพราะหนทางพ้นทุกข์มีอยู่ทางเดียวเท่านั้น คือ ต้องเอาใจหยุดไปที่กลางกาย หยุดเข้าไปในกลางธรรมกาย เพราะฉะนั้นถ้าอยากพ้นทุกข์ พ้นจากเวรกรรมทั้งหลาย ให้เอาใจหยุดนิ่งอย่างเดียว เพราะวิธีการแก้ปัญหาที่ดีที่สุด อยู่ที่การทำใจหยุดใจนิ่ง ถ้าใจหยุดจะหมดปัญหา ปัญหาทั้งหลายจะสิ้นสุด เมื่อใจหยุดนิ่งเท่านั้น